

Før jordfestelsen

Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, nei, intet sted.
Hvor du meg fører ene, jeg følger med.

Etter jordfestelsen

Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode Ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!

*Takk for fremmøtet
og for all vennlig deltagelse.
Familien*

Prest: Terje Schroder Nielsen

Organist: Olga Anita Seljeseth

Bjørn Karoliussen

★ 31. desember 1933 † 13. november 2017

Begravelse
Betel Straume
Fredag 17. november 2017

Åpningsssalme

Blott en dag, et øyeblikk ad gangen!
Å, så trygt i alt som kommer på!
Hvorfor skulle angst min sjel ta fangen,
av min Faders hånd jeg alt kan få.
Han som har for meg et faderhjerter,
han vil skjenke meg fra dag til dag
timer fylt med fryd, men også smerte,
både prøvelser og velbehag.

Selv han alle dager nær vil være.
Han vil stå meg bi med råd og dåd.
Hver en dags bekymring vil han bære,
han som vet for alle sorger råd.
Han bevarer alle sine kjære,
denne omsorg tok han selv på seg.
Som din dag, så skal din styrke være!
Dette løfte har han gitt til meg!

I ditt navn jeg hviler trygg og stille,
bygger på ditt løfte, Herre kjær!
Aldri vil i vantro jeg forspille
skatten som i deg forvaret er!
I din kjærlighet du stiller trangen,
av din faderhånd nå mottar jeg
blott en dag, et øyeblikk ad gangen!
Det er troens, salighetens vei.

Før talen

O bli hos meg!
Nå er det aftentid,
og mørket stiger dvel,
o Herre blid!
Når annen hjelp blir
støv og duger ei,
du, hjelpeløses hjelper,
bli hos meg!

Snart sviner livets dag,
det kvelder fort,
og jordens lys alt
mørkner og går bort,
forandrings skygge
følger tro min vei
o du som ei forandres,
bli hos meg!

O la meg se ditt kors
i dødens gys,
driv mørket bort
og vær meg livets lys!
Da skinner morgenrøden
på min vei.
I liv og død,
o Herre, bli hos meg!

Etter talen

Tårnhøye bølger går langt ifra havn.
Skipet sin skumkrans slår, dukker sin stav.
Ikke en stjernes bud brenner for meg,
da sier Gud av Gud: Fred, det er jeg!

Løftet på bølgers rygg, tatt i dens favn,
er jeg i stormen trygg, kjenner min havn.
Skjuler enn sorgens gys leden for meg,
skinner dog lys av lys: Fred, det er jeg!

Jesus, du dyre navn, dagen tar av.
Los meg engang i havn, bortenfor hav.
Tal så i dødens stund ordet til meg,
sagt med din egen munn: Fred, det er jeg!

